

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

årlige tekniske driftsudgifter ca. 24 mill. kr. og andre driftsudgifter ved en 21 timers ugentlig udsendelse 120-125 mill. kr. årlig. Skulle man gå op til 38 timers udsendelse pr. uge, ville det årligt andrage 150-160 mill. kr. Jeg skal måske lige tilføje, at et af kommissionens medlemmer, hr. Stæhr Johansen, ikke uden videre kunne acceptere disse tal.

I det forslag, vi her behandler, er der med hensyn til finansieringen holdt flere muligheder åbne. Man peger på deling af licensen, på direkte betaling for de udsendelser, man modtager, og man peger på reklamefinansiering. En deling af den nuværende licens kunne der selvfølgelig være motivering for, i tilfælde af at et nyt, selvstændigt foretagende overtog et af de allerede eksisterende radioprogrammer, men bortset herfra må man vel regne med, at en licensdeling må forudsætte en ret kraftig forhøjelse af radio- og tv-licenserne.

Et andet forslag, der har været antydet, er betaling for at modtage den enkelte udsendelse. Det må formentlig forudsætte tekniske ændringer af modtageinstallationerne. Jeg kan dårligt forestille mig, at denne finansieringsform skulle kunne stå alene.

Så er der reklamefinansiering, og her vil jeg nævne, at under de herskende økonomiske forhold ville jeg være overordentlig betænkelig ved dette ud fra den betragtning, at konsekvensen antagelig ville blive et fald i annoncindedtægterne hos den i forvejen økonomisk hårdt trængte presse. Jeg kan ikke påstå, at bekymringen herfor er blevet mindre efter fremkomsten i 1973 af en svensk betænkning om tv-reklamespørgsmål. I øvrigt vil jeg have lov at minde om, at Nordisk Råd i 1969 har anbefalet regeringerne i Danmark, Norge og Sverige ikke at tage stilling til spørgsmål om reklame i tv uden i enighed.

Lad mig til sidst gentage, at det er regeringens principielle standpunkt, at man på længere sigt bør søge det nuværende radio- og fjernsynsmonopol ophævet, men tiden er næppe velvalgt hertil. Den almindelige økonomiske situation kan ikke opmuntre nogen af os til dyre eksperimenter, og hvilken form for finansiering man end måtte vælge, bliver det jo i sidste ende samfundet, der kommer til at betale. Jeg vil ikke i den aktuelle situ-

ation kunne undlade direkte at advare mod en reklamefinansiering, men i øvrigt mener jeg mere principielt, at en beslutning om at tillade andre selskaber end Danmarks radio at drive radiospredningsvirksomhed — uden hensyn til, hvilken finansieringsform der kunne blive tale om — ikke bør træffes, uden at det kan ske på grundlag af et meget dybtgående undersøgelsesarbejde. Det er derfor min opfattelse, at den radiolov, som der var bred politisk tilslutning til her sidste forår, og som træder i kraft om 14 dage, nu bør have lov at virke. Denne lov er jo ikke nogen radioordning for tid og evighed. Den skal revideres senest i folketingsåret 1977-78, og så må vi til den tid se på, om mulighederne for en principiel nydannelse er til stede.

Jeg skal med hensyn til det andet forslag, der indgår i debatten, forslag nr. 109 foresat af hr. K. Helveg Petersen, sige, at dette forslag jo har samme begrundelse, som der blev givet, da hr. K. Helveg Petersen sidste år i juni måned foreslog, at man skulle udsætte gennemførelsen af en ny radiolov og gik imod vedtagelsen af den nye radiolov. Hr. K. Helveg Petersen er betænkelig ved den styrelsesordning, som loven fastsætter for Danmarks radio. Tinget har som sagt tidligere og for ikke særlig lang tid siden haft lejlighed til at drøfte disse synspunkter, så jeg kunne vel i og for sig nøjes med at henviser til den meningsudveksling, som fandt sted sidste år, og som er refereret i Folketingsstidende for den 6. og 8. juni 1973, men jeg skal dog på enkelte punkter gå lidt nærmere ind på den argumentation, som hr. K. Helveg Petersen anvender.

Det er naturligvis rigtigt, at radiorådet får et politisk præg, når 12 medlemmer udpeges af folketinget som lytter- og seerrepræsentanter og hvert parti i finansudvalget udpeger 1 medlem, altså i alt 9 medlemmer. I den forbindelse kunne man også nævne de 2 medlemmer, som efter loven skal udnævnes af kulturministeren. Det vil sige, at der spiller politiske momenter ind ved udpegelsen af 23 ud af 26 medlemmer; resten er de 2 medarbejderrepræsentanter og det teknisk sagkyndige medlem. Når jeg er uenig med forslagsstilleren, så beror dette på, at dette politiske element i radiorådet udlægges således, at institutionen derved ikke får den uafhængighed, som er tilsigtet